

2

*Môj mŕtvy kamoš
nie je na zožratie, kámo
Fakt, kámo, ver mi*

LIETAJÚCE VOZY MÁM RÁD, no skôr tie, ktoré vedia lietať samy.

Keď náš pohrebák dosiahol nulovú gravitáciu, mal som pár mikrosekúnd na to, aby som sa pokochal výhľadom dole – nádherným jazierkom lemovaným eukalyptami a cestičkami pre chodcov, plážičkou na druhom brehu, kde na dekách leňošilo zopár ľudí na pikniku.

No fajn, pomyslel som si v kútiku mozgu. Dúfam, že pristaneme aspoň vo vode.

A potom sme klesali. Nie k vode, ale k stromom.

Vydral sa zo mňa zvuk, ako keď Luciano Pavarotti v *Don Giovannim* nasadil vysoké céčko. Rukami som zvieral volant.

Vnárili sme sa medzi eukalypty a démon z našej strechy zmizol, akoby ho konáre úmyselne zmietli. Iné akoby sa zomkli okolo voza, spomalili náš pád. Jeden konár, voňajúci ako kvapky proti kašľu, nás odovzdával ďalšiemu, až sme s obrovským rachotom dopadli na zem na všetky štyri kolesá. Airbagy zareagovali úplne po „funuse“, nafúkli sa a pritlačili mi hlavu na opierku.

V očiach sa mi roztancovali žlté améby. V hrdle ma páčila príchut' krvi. Schmatol som kľučku na dverách, vyvliekol som sa spomedzi airbagu a sedadla a zvalil som sa na koberec chladnej mäkkej trávy.

„Bléééé,“ vyšlo zo mňa.

Počul som, ako Meg kúsok odo mňa vracia. Aspoň to znamenalo, že žije. Pár metrov po mojej ľavici voda oblizovala breh jazera. Priamo nado mnou sa na vrcholci najbližšieho eukalyptu krútil a vrčal náš modročierny kamarát démon, uväznený v klietke z konárov.

Horko-ťažko som sa posadil. V nose mi pulzovalo, akoby som mal dutiny plné mentolovej masti. „Meg?“

Vytackala sa spoza predku auta. Okolo očí sa jej tvorili modriny, zrejme darček od airbagu. Okuliare mala nakrivo, ale nepoškodené. „Stočil si to otrasne.“

„Pri všetkých bohoch!“ bránil som sa. „Prikázala si mi...“ Mozog mi vypovedal službu. „Počkať. Ako to, že sme živí? To *ty* si zohla tie konáre?“

„Jasné.“ Mávla rukami a objavili sa dve lesklé zlaté čepele. Oprela sa o ne ako o lyžiarske palice. „Už tú obludu dlho neudržia. Priprav sa.“

„Čo?“ skríkol som. „Počkať. Nie. Nie som pripravený!“

Vliekol som sa popri dverách auta a pozviechal sa na nohy.

Výletníci na druhej strane jazera sa zdvihli z diek, zrejme si všimli pohrebný voz padajúci z neba. Pohľad som mal zahmlený, no tí ľudia boli akísi zvláštni... Nie je jeden z nich v zbroji? A nemá ďalší kozie nohy?

Aj keby to boli spojenci, z tej diaľky nám nemohli pomôcť.

Dokrivkal som k zadným dverám a otvoril ich. Jasonova truhla ležala nedotknutá a zabezpečená v nákladnom priestore. Schytil